

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Reného Fischera a soudkyň JUDr. Ladislavy Mentbergerové a Mgr. Halky Hovorkové ve věci

žalobkyně: **Ing. L. B.**, narozena xxx
bytem Xxx, Xxx, Xxx
zastoupena Mgr. Romanou Náhlíkovou Kaletovou, advokátkou
sídlem Písek, Žižkova třída 335/12

proti
žalovanému: **EXXX s. r. o.**, IČO xxx
sídlem xxx, xxx
zastoupen Mgr. Tomášem Rašovským, advokátem
sídlem Brno, Kotlářská 51a

o neplatnost výpovědi z pracovního poměru, k odvolání žalovaného proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 24. 6. 2019, č. j. 23 C 144/2011-283,

takto:

- I. Rozsudek soudu I. stupně **se mění** tak, že se žaloba na určení neplatnosti výpovědi z pracovního poměru ze dne 27. 6. 2011 **zamítá**.
- II. Žalobkyně je povinna zaplatit žalovanému náhradu nákladů řízení před soudy všech stupňů ve výši 51 988 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám advokáta Mgr. Tomáše Rašovského.
- III. Žalobkyně je povinna zaplatit státu náhradu nákladů tohoto řízení ve výši 4 906 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku na účet Obvodního soudu pro Prahu 1.

Odůvodnění:

1. Soud I. stupně shora označeným rozsudkem vyhověl žalobě na určení neplatnosti výpovědi z pracovního poměru ze dne 27. 6. 2011, dané žalovaným žalobkyní (ad I.), žalovanému uložil

Shodu s prvopisem potvrzuje Ivana Šmejkalová.

povinnost nahradit žalobkyni k rukám jejího právního zástupce náklady řízení ve výši 79 133,73 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku (ad II.) a dále ho zavázal k povinnosti zaplatit na účet soudu I. stupně náklady státu ve výši 4 906 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku.

2. Takto rozhodl o žalobě, kterou se žalobkyně domáhala určení neplatnosti výpovědi z pracovního poměru udělené jí žalovaným dne 27. 6. 2011 a doručené dne 12. 7. 2011 podle § 52 písm. g) zákoníku práce. Soud I. stupně ve věci rozhodoval třetím rozsudkem. Jeho první rozsudek ze dne 4. 3. 2013, č. j. 23 C 144/2011-43, kterým bylo žalobě vyhověno, byl k odvolání žalovaného zrušen usnesením Městského soudu jako soudu odvolacího ze dne 15. 1. 2014, č. j. 62 Co 510/2013-67 a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení. Důvodem zrušení rozsudku byla jeho nepřezkoumatelnost. Odvolací soud prvostupňovému soudu uložil zabývat se tím, jakým způsobem vznikl pracovní poměr mezi účastníky a zda v době udělení sporné výpovědi ještě trval. V takovém případě pak měl soud I. zkoumat, zda výpověď z pracovního poměru je platná, a to i s ohledem na to, že žalobkyně měla nastoupit na mateřskou dovolenou. Druhým rozsudkem ze dne 21. 11. 2014, č. j. 23 C 144/2011-120, soud I. stupně žalobě opětovně vyhověl, když dovodil, že pracovní poměr mezi účastníky vznikl a ke dni udělení výpovědi z pracovního poměru trval. Poté zjistil, že se na daný případ vztahuje zákaz výpovědi z pracovního poměru, když tato byla žalobkyni doručena v ochranné době, když čerpala rodičovskou dovolenou /§ 53 odst. 1 písm. d) zákoníku práce. K otázce existence výpovědních důvodů prvostupňový soud uzavřel, že nebylo prokázáno, že by se žalobkyně dopustila konkurenční činnosti podle § 304 zákoníku práce a v případě druhého skutku – neoprávněných výběrů hotovosti – žalovaný neunesl své břemeno tvrzení a ani důkazní břemeno. Výpověď z pracovního poměru proto shledal neplatnou pro nesplnění podmínek podle § 52 písm. g) zákoníku práce. Odvolací soud i tento rozsudek k odvolání žalovaného zrušil a věc vrátil soudu I. stupně k dalšímu řízení, a to usnesením ze dne 1. 2. 2016, č. j. 62 Co 343/2015-152. V odůvodnění svého rozhodnutí vyslovil závazný právní názor, že se na žalobkyni nevztahuje zákaz výpovědi podle § 53 odst. 1 písm. d) zákoníku práce, neboť ten je omezen pouze na dobu, kdy je žena oprávněna čerpat mateřskou dovolenou a žalobkyně nastoupila dne 18. 6. 2011 na rodičovskou dovolenou. Dále odvolací soud konstatoval, že v případě prvního skutku, který je žalobkyni ve výpovědi z pracovního poměru vytýkán, je pro účely posuzování porušení povinnosti ve smyslu § 304 zákoníku práce rozhodující rovněž údaj zapsaný v živnostenském rejstříku, nikoliv pouze předmět činnosti, který je zapsán v obchodním rejstříku. V případě druhého skutku bylo soudu I. stupně uloženo doplnit dokazování k okolnostem, kdy se zaměstnavatel o jednání žalobkyně dozvěděl, poté zvážit, zda je u tohoto skutku zachována propadlá lhůta podle § 58 odst. 1 zákoníku práce a v kladném případě zkoumat, zda tento důvod je naplněn.
3. Nejvyšší soud ČR svým usnesením ze dne 12. 7. 2017, č. j. 21 Cdo 3980/2016-190, zamítl dovolání žalobkyně, když shledal přípustnost dovolání ve smyslu § 237 o. s. ř. s tím, že pro rozhodnutí soudu v projednávané věci je významné vyřešení otázky hmotného práva, spočívající v posouzení shodnosti výdělečné činnosti zaměstnance s předmětem činnosti zaměstnavatele ve smyslu § 304 zákoníku práce za situace, kdy výdělečná činnost zaměstnance se shoduje s předmětem činnosti, k jejímuž výkonu má zaměstnavatel živnostenské oprávnění, nemá však tento předmět činnosti zapsán v obchodním rejstříku. Dovolací soud výsledně uzavřel, že žalovanému jako obchodní společnosti zapsané v obchodním rejstříku vzniklo oprávnění provozovat živnost „masérské, rekondiční a regenerační služby“, která je činností ohlašovací, dnem ohlášení této živnosti živnostenskému úřadu a od tohoto dne je třeba považovat uvedenou živnost za předmět činnosti žalovaného, jemuž jeho zaměstnanci nesmí bez jeho předchozího písemného souhlasu výkonem své výdělečné činnosti konkurovat, bez ohledu na to, že tento předmět činnosti neměl v rozhodné době zapsán v obchodním rejstříku. Tato skutečnost by mohla být významná jen při posuzování otázky zavinění v závislosti na zjištění, zda žalobkyně vzhledem ke svému pracovnímu zařazení na pozici výkonný manažer, kterou u žalovaného zastávala od 7. 11. 2005, získala nebo mohla získat poznatky, z nichž by mohla usuzovat na oprávnění žalovaného vykonávat činnost, odpovídající

uvedené živnosti nezapsané v obchodním rejstříku. Z hlediska tohoto závěru není podstatné, že žalobkyně s výkonem své výdělečné činnosti začala v době, kdy čerpala mateřskou dovolenou (§ 195 zák. práce), a že v něm pokračovala v době čerpání rodičovské dovolené (§ 196 zák. práce), neboť povinnost uvedenou v ustanovení § 304 odst. 1 zák. práce je zaměstnanec povinen plnit po celou dobu pracovního poměru, tedy i v době, kdy je zaměstnavatel povinen omluvit nepřítomnost zaměstnance v práci po dobu trvání důležitých osobních překážek na jeho straně (§ 191 zák. práce). Skutečnost, že žalobkyně v době výpovědi z pracovního poměru čerpala rodičovskou dovolenou, však bude - v závislosti na závěru o intenzitě porušení pracovních povinností [tj. po vymezení relativně neurčité hypotézy ustanovení 52 písm. g) zák. práce] - významná při posuzování otázky, zda výpověď nebyla žalobkyni dána v ochranné době z důvodu podle ustanovení § 53 odst. 1 písm. d) zák. práce, resp. zda se na žalobkyni vztahovala výjimka ze zákazu výpovědi podle ustanovení § 54 písm. c) zák. práce.

4. Soud I. stupně důkazní řízení poté doplnil zejména výsledkem svědkyně Z. I., Š. J. a P. M., poté se pokusil doplnit dokazování znaleckým posudkem z oboru ekonomika, odvětví – účetnictví, evidence a mzdy, který se však ustanovené znalkyni Ing. Evě Klapuchové nepodařilo vypracovat proto, že jí žalovaný přes výzvu neposkytl požadované podklady – účetní knihy a doklady žalovaného za rok 2011.
5. Soud I. stupně v odůvodnění napadeného rozsudku zrekapituloval dosavadní postup v řízení, zejména podrobně popsal rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR ze dne 12. 7. 2017, přičemž z koncepce přezkoumávaného rozsudku je zřejmé, že prvostupňový soud některé části z rozhodnutí dovolacího soudu vydaného v této věci fakticky kopíroval. Po provedeném dokazování uzavřel, že žalobkyně u žalovaného pracovala od 7. 11. 2005 jako výkonný manažer, od 4. 12. 2010 do 17. 6. 2011 čerpala mateřskou dovolenou a od 18. 6. 2011 čerpala rodičovskou dovolenou. Její místo bylo v mezidobí zrušeno a dne 27. 6. 2011 jí byla doručena výpověď podle § 52 písm. g) zákoníku práce pro porušení pracovních povinností zvláště hrubým způsobem. Důvody výpovědi spatřoval žalovaný v tom, že žalobkyně porušuje povinnosti vyplývající z § 301 a 304 zákoníku práce, když oslovuje klienty společnosti EXXX s. r.o. a nabízí jim služby konkurenční společnosti, kontaktuje další zaměstnance společnosti EXXX s.r.o. a EXXX - centrum xxx xxx s.r.o. s nabídkou zaměstnání v konkurenční společnosti, která má stejný předmět podnikání jako zaměstnavatel, tuto výdělečnou činnost, která je shodná s předmětem členství zaměstnavatele, vykonává bez jeho předchozího písemného souhlasu a uvádí nepravdivé informace o svém zaměstnavateli. Druhý skutek spočíval v tom, že ze strany žalobkyně došlo k neoprávněným výběrům hotovosti z pokladny zaměstnavatele pro její osobní potřebu - 13. 5. 2010 ve výši 31 500 Kč, 23. 6. 2010 ve výši 25 000 Kč a 22. 7. 2010 ve výši 25 000 Kč.
6. K prvnímu skutku soud I. stupně odkázal na výpověď svědkyně C., která měla být zaměstnancem, kterého měla žalobkyně oslovit. Z její výpovědi vyplynulo, že již s žalovaným nechtěla spolupracovat, dala výpověď a pracovní poměr skončil okamžitě bez uvedení výpovědní doby. Poté kontaktovala žalobkyni s nabídkou spolupráce v salonu Xxx, který se týká masérských prací. Ohledně druhého skutku žalovaný neprokázal neoprávněné výběry, a že by je činila žalobkyně a neprokázal ani splnění dvouměsíční subjektivní lhůty. Podle prvostupňového soudu se žalovanému nepodařilo prokázat porušení pracovní kázně konkurenční činností žalobkyně zvláště závazným způsobem, naplňujícím intenzitu § 52 písm. g) zákoníku práce, kdy žalovaný založil pouze dva paragony ručně psané, kterými dokládal rozsah poskytování masérských služeb. Ustanovené znalkyni však neposkytl účetnictví, jímž by bylo možno prokázat, v jakém rozsahu prováděla masérské služby a žalovaný měl povinnost řádně zdokumentovat a vést účetnictví a doklady zachovávat po dobu deseti let. Z výsledku svědkyň bylo zjištěno, že většina dokladů byla tištěna elektronickou pokladnou a nikoliv vyplňována ručně.

7. Žalobkyně zpochybňovala pravost předložených paragonů, správnost účetních dokladů a žalovaný nijak správnost a rozsah poskytovaných služeb nedoložil řádně vedeným účetnictvím, čímž znemožnil vypracování znaleckého posudku. Tedy žalovaný podle prvostupňového soudu neunesl své břemeno důkazní ke svým tvrzením uvedeným ve výpovědi, když nebyl schopen prokázat činnost masérských služeb ve větším rozsahu, neboť předložil pouze dva paragony, jejichž pravost a správnost žalobkyně popřela.
8. Podle prvostupňového soudu žalovaný neprokázal ani splnění subjektivní dvouměsíční lhůty pro dání výpovědi „pokud jde o poslední výběr ze dne 22. 7. 2010“. U ostatních tvrzených výběrů dvouměsíční subjektivní lhůta dodržena nebyla.
9. Soud I. stupně konstatoval, že nebylo prokázáno, že by tvrzené neoprávněné výběry žalobkyně provedla. Nebylo prokázáno, že by žalovaný vykonával masérské služby a žalovaný toto spolehlivě nedoložil. Pokud žalovaný nějakým způsobem masérské služby vykonával, tak to bylo jen v malém rozsahu, z čehož vyplývá, že nemohla být dána intenzita porušení povinností žalobkyně zvlášť hrubým způsobem, tedy na žalobkyni se v době čerpání rodičovské dovolené vztahovala ochrana před výpovědí pro porušení pracovních povinností v intenzitě jiné nižší než zvlášť hrubým způsobem. Žalobkyně neporušila své pracovní povinnosti zvlášť hrubým způsobem podle § 52 písm. g) zákoníku práce, tudíž se na ni vztahuje ust. § 53 odst. 1 písm. d) zákoníku práce. Protože žalobkyně neporušila svoje pracovní povinnosti závažným způsobem nebo způsobem, pro který lze dát „okamžitě výpověď“, tedy vzhledem k tomu, že nebyla naplněna intenzita § 52 písm. g) zákoníku práce, nevztahuje se na žalobkyni výjimka podle § 54 zákoníku práce, tedy zákaz výpovědi podle § 53 písm. d) zákoníku práce. Na žalobkyni se v době čerpání rodičovské dovolené vztahovala ochrana před výpovědí pro porušení povinností z intenzity jiné, nižší než zvlášť hrubým způsobem. Podle prvostupňového soudu žalobkyně své povinnosti neporušila natolik intenzivním způsobem, aby se na ni nevztahoval zákaz výpovědi podle § 53 odst. 1 písm. d) zákoníku práce. Výpověď z pracovního poměru tak soud I. stupně shledal neplatnou a žalobě vyhověl.
10. O nákladech řízení státu rozhodl podle § 148 odst. 1 o. s. ř. Podle výsledku sporu uložil žalovanému povinnost zaplatit státu náhradu nákladů řízení, sestávajících z vyplaceného svědeckého a nákladů spojených s ustanovením znalkyně, celkem 4 906 Kč. Výrok o nákladech řízení účastníků odůvodnil § 142 odst. 1 o. s. ř. a právo na náhradu nákladů řízení přiznal žalobkyni, která ve sporu uspěla, s tím, že tyto sestávají ze soudního poplatku a z nákladů právního zastoupení, které vyčíslil podle vyhl. č. 177/1996 Sb.
11. Proti rozsudku podal odvolání žalovaný. V něm uplatnil odvolací důvody podle § 205 odst. 2 písm. b), d), g) o. s. ř. a – ač to výsledně neuvádí, - též podle § 205 odst. 2 písm. e) o. s. ř. Blanketní odvolání doplnil podáním ze dne 11. 9. 2019. V odvolání nejprve zrekapituloval skutkové a právní závěry, k nimž prvostupňový soud dospěl, a vyložil § 304 odst. 1 zákoníku práce. Z uvedeného výkladu je podle žalovaného zřejmé, že žalobkyně toto zákonné ustanovení porušila, a je nerozhodné, že žalovaný jako zaměstnavatel neměl živnostenské oprávnění zapsané v obchodním rejstříku. Žalovaný rovněž prokázal to, že žalobkyně tímto svým jednáním porušila pracovní kázeň konkurenční činností zvlášť závažným způsobem naplňujícím intenzitu § 52 písm. g) zákoníku práce. Pokud prvostupňový soud uvedl, že k tomu žalovaný doložil pouze dva doklady prokazující, že vykonával masérské služby a že žalovaný neposkytl znalkyni účetnictví, tak žalovaným svým podáním z 13. 10. 2014 doložil celkem osm dokladů, spadajících do předmětného období, které prokazují, že vystavoval doklady za masérské služby. Uvedené je prokázáno i svědeckými výpověďmi Z. I. a Š. J.. Daňové doklady pak byly doloženy jako podpůrný důkaz. Žalovaný dále odkázal na výpověď svědkyně J. C. dodal, že žalobkyně jako výkonná manažerka uzavírala pracovní smlouvy, resp. dohody o provedení práce se dvěma maséry a muselo jí být též zřejmé, že žalovaný tuto činnost vykonává.

12. Soud I. stupně se nezabýval intenzitou porušení konkurenčního jednání žalobkyně, když je nepochybné, že ze strany žalobkyně k porušení zákazu konkurence došlo a došlo i k oslovování zaměstnanců žalovaného, aby pro žalobkyni pracovali. Toto jednání bylo v řízení prokázáno a zcela vědomě poškozovalo žalovaného, neboť žalobkyně využila své kontakty a důvěry, kterou do ní žalovaný vložil. Žalobkyně si založila svůj vlastní salon se stejným předmětem podnikání. Nelze proto přisvědčit závěru soudu I. stupně o tom, že žalobkyně, pokud porušila své povinnosti, tak se jednalo o porušení malé intenzity. Prvostupňový soud navíc rozporuplně v odůvodnění svého rozhodnutí uvádí, že žalobkyně byla ve firmě dne 22. 7. 2010 a současně uvádí, že tohoto dne nemohla uskutečnit výběr z hotovosti, když čerpala dovolenou. Sama žalobkyně uvedla, že prokazatelně byla ve společnosti žalovaného naposledy dne 22. 7. 2010. Žalovaný dále odkázal na výpovědi svědkyň Š. J., Z. I. a P. M. a závěrem navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil soudu I. stupně k dalšímu řízení.
13. Žalobkyně ve svém písemném vyjádření k odvolání žalovaného odkázala na správná skutková zjištění soudu I. stupně a jeho správné právní posouzení. Žalovaný neprokázal, že by žalobkyně oslovovala jeho klienty a nabízela jim služby konkurenční společnosti, nebo že by kontaktovala další zaměstnance žalovaného s nabídkou zaměstnávání v konkurenční společnosti. Pokud jde o zmiňované porušení povinnosti vztahující se k zaměstnancům společnosti EXXX – Centrum xxx xxx s.r.o, tak žalobkyně nebyla s touto společností v žádném vztahu. Rovněž tak neoprávněné výběry, které měla učinit, jí nebyly žalovaným prokázány. Žalovaný neprokázal, v jakém okamžiku tvrzená ztráta hotovosti vznikla a kdo ji způsobil, a žalobkyně popřela, že by jakékoliv neoprávněné výběry splnila. Pokud pak jde o prokázání splnění subjektivní lhůty ohledně poslední tvrzený neoprávněný výběr, tak z výpovědi svědkyně M. nelze vůbec dovodit, že by se žalovaný o tomto výběru dozvěděl až při auditu.
14. Žalobkyně neporušila své povinnosti podle § 304 zákoníku práce a v tomto směru odkázala na judikaturu Nejvyššího soudu ČR, kterou označila. Od počátku řízení tvrdila, že žalovaný svoji živnost – masérské, rekondiční a regenerační služby, v době, kdy ona začala provozovat salon Xxx, ve kterém poskytovala masérské služby, nevykonával. Žalobkyně dále popírala pravost a správnost listin, předložených žalovaným, tedy ručně psaných dokladů za masáže, kterými žalovaný se snažil prokázat, to, že ve skutečnosti tyto služby poskytoval. Pravdivost těchto dokladů však nedoložil. Žalobkyně odkázala na výpovědi svědkyň I. a J., které prokázaly, že doklady za služby poskytované žalovaným, byly tisknuty na počítači a nebyly vypisovány ručně. Dále žalobkyně odkázala na výpověď svědkyně C., která s žalovaným ukončila spolupráci před 17. 3. 2011. Bylo povinností žalovaného učinit oznámení ve smyslu § 11 odst. 5 živnostenského zákona živnostenskému úřadu ohledně ukončení výkonu funkce odpovědného zástupce. Pokud tak neučinil, tak bez odpovědného zástupce nemohl masérské, rekondiční a regenerační služby vůbec vykonávat. Od 16. 3. 2011 neměl pro tuto činnost zapsaného obchodního zástupce v živnostenském rejstříku a uvedenou činnost tak nemohl vůbec vykonávat.
15. V závěru svého vyjádření žalobkyně popřela, že by jakkoli zneužila informace, nabyté v souvislosti s výkonem svého zaměstnání u žalovaného ke konkurenčnímu střetu zájmů mezi ní a žalovaným, neboť v dané době žalovaný jako zaměstnavatel masérské, rekondiční a regenerační služby vůbec nevykonával, případně je vykonával v rozporu se zákonem, takže i případná porušení povinnosti ze strany žalobkyně by zcela jistě nedosahovala intenzity porušení zvláště hrubým způsobem. Žalobkyně žádala potvrzení napadeného rozsudku jako věcně správného.
16. Odvolací soud přezkoumal podle § 212 a § 212a odst. 1 a 5 o. s. ř. správnost napadeného rozsudku včetně správnosti postupu v řízení, které jeho vydání předcházelo a důkazní řízení podle § 213 odst. 2 o. s. ř. zopakoval pracovní smlouvou žalobkyně ze dne 7. 11. 2005 ve znění dodatku č. 1 z 29.

12. 2005, č. 2 z 2. 5. 2006, č. 3 z 22. 9. 2006, č. 4 z 1. 12. 2006 a č. 5 z 27. 12. 2007, dále výpovědi z pracovního poměru ze dne 27. 6. 2011, úplným výpisem z obchodního rejstříku ohledně žalovaného, úplným výpisem z obchodního rejstříku ohledně XXX s.r.o., organizační složky, výpisem z veřejné části živnostenského rejstříku ohledně žalovaného a XXX s.r.o., organizační složky a smlouvou o spolupráci a důvěrnosti informací ze dne 17. 3. 2011. Po takto doplněném důkazním řízení shledal odvolání žalovaného opodstatněným.

17. Žalovaný v první řadě uplatnil odvolací důvod podle § 205 odst. 2 písm. b) o. s. ř. K tomu odvolací soud konstatuje, že tento odvolací důvod může být dán pouze v řízeních, v nichž se uplatní zásada koncentrace řízení (§ 118b a § 175 odst. 4 část první věty za středníkem o. s. ř.). O žádný z takovýchto případů se však zde nejedná a tento odvolací důvod proto dán není.
18. Dále žalovaný uplatnil odvolací důvody podle § 205 odst. 2 písm. d), e) a g) o. s. ř.
19. Odvolací soud v první řadě poukazuje na to, že soud I. stupně ve věci rozhodoval již třetím rozsudkem poté, kdy jeho předchozí dva rozsudky byly zrušeny z důvodu nepřezkoumatelnosti, nedostatečně a neúplně zjištěného skutkového stavu a nesprávného právního posouzení. Odvolací soud je nucen konstatovat, že i tento, v pořadí třetí rozsudek soudu I. stupně, náležitosti § 157 odst. 2 o. s. ř. nesplňuje; jeho odůvodnění je chaotické, zčásti ne zcela srozumitelné a mnohdy si i odporující, když z toho, jak je rozsudek koncipován, je zřejmé, že prvostupňový soud podstatné části zcela zkopíroval z usnesení dovolacího soudu ze dne 12. 7. 2017 vydaného v této věci. Prvostupňový soud zkopíroval v odůvodnění napadeného rozsudku i ty části odůvodnění usnesení dovolacího soudu, které by v něm vůbec neměly být obsaženy, neboť se týkají jiného rozhodnutí. Je zcela nadbytečné, aby v napadeném rozsudku, resp. jeho odůvodnění, bylo uvedeno, z jakých důvodů dovolací soud shledal přípustné dovolání v této věci, na základě čehož dospěl k závěrům, které v závěru svého rozhodnutí vyjádřil a podobně. Takto koncipovaný rozsudek, resp. jeho odůvodnění, působí chaoticky a ve svém důsledku ho činí nepřezkoumatelným.
20. Pokud je o **vlastní** odůvodnění, tedy ty části odůvodnění napadeného rozsudku, které se týkají přímo postupu soudu v řízení, provedených důkazů, jejich hodnocení, skutkových zjištění a právního posouzení, tak k tomu je třeba uvést, že ani v této části není napadený rozsudek zcela přezkoumatelný. Prvostupňový soud směšuje skutková zjištění a právní hodnocení, jeho jednotlivé dílčí skutkové a i právní závěry si mnohdy odporují. Odvolací soud však, především s ohledem na zásadu hospodárnosti řízení, po podstatném doplnění důkazního řízení tak, jak je uvedeno výše, dospěl k závěru, že jsou dány podmínky pro to, aby bylo o důvodnosti výpovědi z pracovního poměru rozhodnuto věcně.
21. Žalobkyně byla na základě pracovní smlouvy ze dne 7. 11. 2005 ve znění dodatků zaměstnána u žalovaného jako výkonný manažer, její pracovní poměr byl výsledně sjednán na dobu neurčitou. Výpovědi ze dne 27. 6. 2011 s ní žalovaný rozvázal pracovní poměr podle § 52 písm. g) zákoníku práce z důvodů, pro které lze pracovní poměr zrušit okamžitě proto, že ze strany žalobkyně dochází k zvlášť závažnému porušování povinností vyplývajících z právních předpisů vztahujících se k jí vykonávané práci. Závadné jednání žalobkyně spatřoval zejména v porušování povinností vyplývajících z § 301 a § 304 zákoníku práce, když žalobkyně jedná v rozporu se zájmy zaměstnavatele tím, že oslovuje klienty společnosti žalovaného a nabízí jim služby konkurenční společnosti, kontaktuje další zaměstnance společnosti žalovaného a dále EXXX – centrum xxx xxx s.r.o. s nabídkou zaměstnancům konkurenční společnosti, která má stejný předmět podnikání jako žalovaný, dále vykonává jinou výdělečnou činnost, která je shodná s předmětem činnosti zaměstnavatele bez jeho předchozího písemného souhlasu a uvádí nepravdivé skutečnosti o svém zaměstnavateli, což žalovaný považuje za zvlášť závažné porušování povinností vyplývajících z právních předpisů. Druhý skutek spočíval v tom, že žalobkyně činila neoprávněné výběry

hotovosti pro svoji osobní potřebu – dne 13. 5. 2010 ve výši 31 500 Kč, 23. 6. 2010 ve výši 25 000 Kč a 22. 7. 2010 ve výši 25 000 Kč – čímž podle žalovaného mohla být naplněna i skutková podstata trestného činu zpronevěry.

22. Na zjištěný skutkový stav je třeba aplikovat zákoník práce č. 262/2006 Sb. ve znění účinném do 29. 12. 2011 (dále jen zák. práce – pozn. odvolacího soudu).
23. Výpověď z pracovního poměru ze dne 27. 6. 2011 splňuje všechny zákonné náležitosti uvedené v § 50 zák. práce, byla učiněna písemně, žalobkyni byla řádně doručena a její důvod je v ní řádně skutkově vymezen tak, že ho nelze zaměnit s jiným. Za tohoto stavu se soud I. stupně správně zabýval tím, zda uplatněný výpovědní důvod podle § 52 písm. g) zákoníku práce je naplněn.

Výpověď z pracovního poměru byla žalobkyni doručena dne 12. 7. 2011 v době, kdy od 18. 6. 2011 byla na rodičovské dovolené. Na mateřské dovolené byla od 4. 10. 2010 do 17. 6. 2011 a ihned po jejím ukončení nastoupila na rodičovskou dovolenou. Zaměstnanec nebo zaměstnankyně čerpající rodičovskou dovolenou, je chráněn zákazem výpovědi ve smyslu § 53 písm. d) zákoníku práce. Z § 54 písm. b) zákoníku práce však vyplývá, že zákaz výpovědi se nevztahuje mimo jiné na zaměstnance čerpajícího rodičovskou dovolenou, je-li mu dána výpověď z důvodu, pro který může zaměstnavatel zrušit pracovní poměr okamžitě /§ 55 odst. 1 písm. a) a b) zákoníku práce/. Se zaměstnancem nebo zaměstnankyní, kteří čerpají rodičovskou dovolenou, zaměstnavatel nemůže pracovní poměr zrušit okamžitě podle § 55 odst. 1 písm. a) a b) zákoníku práce, avšak může s nimi z těchto důvodů v době čerpání rodičovské dovolené do uplynutí doby, po kterou je žena oprávněna čerpat mateřskou dovolenou, zrušit pracovní poměr výpovědí podle § 52 písm. g) zákoníku práce. Za tohoto stavu je třeba zkoumat, zda se žalobkyně skutečně dopustila jednání, které jí žalovaný ve výpovědi z pracovního poměru z 27. 6. 2011 vytýká a v kladném případě, zda toto jednání dosahuje intenzity porušení povinnosti vyplývající z právních předpisů vztahujících se k žalobkyni vykonávané práci zvlášť hrubým způsobem tak, jak má předpokládá § 55 odst. 1 písm. b) zákoníku práce.

24. V odvolacím řízení bylo po doplnění dokazování zjištěno, že žalovaný byl v době udělení výpovědi z pracovního poměru žalobkyni společností s ručením omezeným, přičemž v obchodním rejstříku měl jako předmět podnikání uvedeno praktické zubní lékařství; jiný předmět podnikání v něm uveden nebyl. Současně však žalovaný disponoval živnostenským oprávněním pro masérské, rekondiční a regenerační služby. Jedná se o ohlašovací vázanou živnost, přičemž živnostenské oprávnění žalovanému vzniklo dne 18. 9. 2008, žalovaný zahájil provozování této živnosti dne 1. 10. 2008 a doba platnosti oprávnění byla určena na dobu neurčitou. Odpovědným zástupcem žalovaného byla J. C.. Tento předmět podnikání však v obchodním rejstříku žalovaný zapsán neměl.
25. Odvolací soud ve svém předchozím zrušujícím usnesení ze dne 1. 2. 2016 a zejména pak Nejvyšší soud ČR ve svém usnesení ze dne 12. 7. 2017, č. j. 21 Cdo 3980/2016-190, dovodil, že žalovanému vzniklo oprávnění provozovat živnost masérské, rekondiční a regenerační služby jako živnost ohlašovací dnem ohlášení této živnosti živnostenskému úřadu. Od tohoto dne je proto třeba považovat tuto živnost za předmět podnikání žalovaného, jemuž jeho zaměstnanci nesmí bez jeho předchozího písemného souhlasu výkonem své výdělečné činnosti konkurovat, a to bez ohledu na to, že tento předmět podnikání žalovaný v rozhodné době v obchodním rejstříku neměl zapsán; tato skutečnost může být významná pouze při posuzování otázky zavinění v závislosti na zjištění, zda žalobkyně vzhledem ke svému pracovnímu zařazení na pozici výkonného manažera získala, nebo mohla získat takové poznatky, z nichž by bylo možno usuzovat na oprávnění žalovaného vykonávat činnost odpovídající této živnosti, nezapsané v obchodním rejstříku, již žalobkyně konkurovala poskytováním masérských služeb v salonu Xxx. V této souvislosti je bez významu, že

Shodu s prvopisem potvrzuje Ivana Šmejkalová.

žalobkyně s výkonem této výdělečné činnosti začala v době, kdy čerpala mateřskou dovolenou podle § 195 zákoníku práce a pokračovala v ní v době čerpání rodičovské dovolené podle § 196 zákoníku práce, neboť povinnost podle § 304 odst. 1 zákoníku práce je zaměstnanec povinen plnit po celou dobu trvání pracovního poměru, tedy i v době důležitých osobních překážek na jeho straně podle § 191 zákoníku práce.

26. V odvolacím řízení bylo zjištěno, že žalobkyně tento předmět podnikání po dobu trvání pracovního poměru k žalovanému vykonávala, a to bez jeho písemného souhlasu. Dne 16. 3. 2011 byla do obchodního rejstříku vedeného Městským soudem v Praze, zapsána organizační složka XXX s.r.o. jako odštěpný závod zahraniční právnické osoby. Statutárním orgánem zřizovatele – zahraniční osoby - je od 11. 11. 2010 žalobkyně, která je současně vedoucí organizační složky. Současně tato organizační složka XXX s.r.o. získává dnem 16. 3. 2011 živnostenské oprávnění pro předmět podnikání masérské, rekondiční a regenerační služby jako ohlašovací vázaná živnost, oprávnění bylo vydáno na dobu neurčitou a odpovědným zástupcem byla ustanovena dne 16. 3. 2011 J. C.. Z výsledků dokazování v řízení před soudem I. stupně je zřejmé, že J. C. dříve pracovala na základě dohody o spolupráci u žalovaného, dohoda měla být uzavřena podle obchodního zákoníku, kdy mezi účastníky nevznikl pracovněprávní vztah podle zákoníku práce. Spolupráce byla ukončena výpovědí ze strany J. C., přičemž ve výpovědní době žalobkyně svědkyni nabídla práci ve svém salonu Xxx. Podle výpisu z živnostenského rejstříku pak J. C., která dříve zastávala pozici odpovědné zástupkyně podle zákona č. 455/1991 Sb. v platném znění (živnostenský zákon), vykonávala stejnou pozici od 16. 3. 2011 též u obchodní firmy XXX s.r.o., v níž žalobkyně působila jako statutární orgán a vedoucí organizační složky zahraniční právnické osoby.
27. Ze skutkových zjištění, učiněných v řízení před soudem I. stupně a stejně tak i v odvolacím řízení, lze jednoznačně dovodit, že žalobkyně o tom, že žalovaný masérské, rekondiční a regenerační služby skutečně poskytoval, tedy vykonával tento předmět podnikání, byť ho neměl zapsán v obchodním rejstříku, nepochybně věděla. Nelze přehlédnout, že žalobkyně nebyla řadovou zaměstnankyní žalovaného, ale, jak vyplývá z její pracovní smlouvy, byla zaměstnána jako výkonný manažer a k tomu měla sjednanou i adekvátní mzdu, která od 1. 1. 2008 činila podle dodatku č. 5 k pracovní smlouvě 42 000 Kč hrubého. Šlo tedy o v té době nepochybně nadprůměrnou mzdu. Žalobkyně tak jako vrcholný manažer nepochybně musela vědět, v čem žalovaný podnikal, když to, že žalovaný uvedenou živnost skutečně vykonával, tvrdil od počátku řízení. Prvostupňový soud za účelem zjištění toho, zda žalovaný masérské, rekondiční a regenerační služby poskytuje, ustanovil znalkyni z oboru ekonomika, odvětví účetní evidence, Ing. Evu Klapuchovou, které uložil vypracovat znalecký posudek, který by se měl zabývat, zjednodušeně řečeno, tím, zda žalovaný vystavuje za poskytnuté masážní služby řádné pokladní doklady, řádně je eviduje v účetnictví, v jakém rozsahu tyto služby poskytuje, a to v porovnání s jeho předmětem činnosti, zapsaným v obchodním rejstříku – zubní lékařství. Znalecký posudek vypracován výsledně nebyl proto, že žalovaný znalkyni neposkytl dostatečné podklady pro vypracování posudku, tedy účetní knihy a doklady z roku 2011. Podle přesvědčení odvolacího soudu však nebylo vypracování znaleckého posudku vůbec namístě, neboť to, zda žalovaný masérské služby řádně zaúčtoval a řádně k nim vystavoval pokladní doklady klientům, je z hlediska posouzení toho, zda žalobkyně porušila § 304 zákoníku práce, irrelevantní. Podstatné je, že žalovaný tento předmět činnosti skutečně vykonával, což prokazuje jednak výpověď svědkyně J. C., odpovědné zástupkyně pro tento druh živnosti, dále pak to, že ji žalobkyně sama zkontaktovala a XXX s.r.o., organizační složka, zastoupená žalobkyní, s ní uzavřela dne 17. 3. 2011 smlouvu o spolupráci z oblasti poskytování služeb pro masážní a kosmetický salon Xxx. Nelze přehlédnout ani to, že žalobkyně si za účelem provozování svého salonu Xxx pronajala od J. Ž. nebytové prostory v Praze, Xxx ulice, když tentýž pronajímatel pronajímal dříve nebytové prostory ke stejnému účelu též žalovanému v Praze, Xxx ulici. Žalobkyně tohoto svědka sama kontaktovala. Odvolací soud tak uzavírá, že žalobkyně po dobu trvání svého pracovního poměru žalovanému vykonávala výdělečnou činnost,

kteřá je shodná s předmětem činnosti žalovaného, a to bez jeho předchozího písemného souhlasu a tím porušovala zákaz konkurenční činnosti podle § 304 odst. 1 zákoníku práce.

28. Podle § 52 písm. g) zák. práce zaměstnavatel může dán zaměstnanci výpověď, jsou-li u zaměstnance dány důvody, pro které by s ním zaměstnavatel mohl okamžitě zrušit pracovní poměr, nebo pro závažné porušení povinnosti vyplývají z právních předpisů vztahujících se k zaměstnancem vykonávané práci; pro soustavné méně závažné porušování povinnosti vyplývající z právních předpisů vztahujících se k vykonávané práci je možno dát zaměstnanci výpověď, jestliže byl v době posledních šesti měsíců v souvislosti s porušením povinnosti vyplývajících z právních předpisů vztahujících se k vykonávané práci písemně upozorněn na možnost výpovědi.
29. Při hodnocení intenzity porušení povinnosti vyplývající z právních předpisů vztahujících se k žalobcem vykonávané práci není významné to, jak určité jednání zaměstnance hodnotí zaměstnavatel ve své výpovědi z pracovního poměru ale to, jak ho lze kvalifikovat z hlediska ustanovení § 52 písm. g) zákoníku práce. Zákoník práce rozlišuje z hlediska stupně porušení povinnosti vyplývající z právních předpisů vztahujících se k zaměstnancem vykonávané práci tři stupně, a to 1. porušení této povinnosti zvlášť hrubým způsobem, který zaměstnavatele opravňuje k okamžitému zrušení pracovního poměru podle § 55 odst. 1 písm. b) zákoníku práce, 2. porušení takovéto povinnosti závažným způsobem a 3. soustavné méně závažné porušování této povinnosti. Při zkoumání intenzity porušení pracovní kázně je třeba přihlídnout k osobě zaměstnance, funkci, kterou zastává, k jeho dosavadnímu postoji k plnění pracovních úkol, k době a k situaci v níž došlo k porušení pracovní kázně a k míře zavinění zaměstnance, ke způsobu a intenzitě porušení konkrétních povinností zaměstnance a k důsledkům porušení pracovních povinností pro zaměstnavatele, k tomu zda zaměstnavateli vznikla škoda a podobně (rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 14. 2. 2011, sp. zn. 21 Cdo 735/2000, rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 5. 2. 2003, sp. zn. 21 Cdo 1372/2002 a ze dne 6. 2. 2001, sp. zn. 21 Cdo 379/2000).
30. Při hodnocení intenzity porušení pracovní kázně žalobkyní odvolací soud přihlédl ke všem okolnostem případu. Zohlednil, že žalobkyně podle dosavadních výsledků řízení neměla s pracovní morálkou u žalovaného dosud žádné problémy, v tomto směru ji nebylo ničeho vytýkáno, a stejně tak přihlédl i k tomu, že konkurenční činnost začala vykonávat v době, kdy čerpala mateřskou dovolenou podle § 195 zákoníku práce a pokračovala v ní v době čerpání rodičovské dovolené podle § 196 zákoníku práce, tedy v době, kdy na její straně byly důležité osobní překážky v práci ve smyslu § 191 zákoníku práce. Tyto skutečnosti je třeba hodnotit ve prospěch žalobkyně, nicméně i s přihlédnutím k nim odvolací soud dovozuje, že žalobkyně tímto svým jednáním, které je v rozporu s § 304 odst. 1 zákoníku práce, se dopustila porušení povinnosti vyplývající z právních předpisů vztahujících se k jí vykonávané práci zvlášť hrubým způsobem tak, jak má na mysli § 55 odst. 1 písm. b) zákoníku práce. Je třeba uvést, že žalobkyně byla výkonnou manažerkou, tedy jednou z osob, které společnost žalovaného řídily, rozdělovaly práci a koordinovaly ji, čemuž odpovídalo i adekvátní mzdové ohodnocení. Ze strany žalobkyně v případě porušení povinnosti podle § 304 odst. 1 zákoníku práce nešlo jen o nedbalostní jednání, které by nebylo vedeno úmyslem způsobit žalovanému škodu, neboť žalobkyně jako vrcholná manažerka žalovaného si musela být dobře vědoma svých zákonných povinností včetně toho, že porušuje zákaz konkurence. Žalobkyně využila ke své konkurenční činnosti, kterou vykonávala, kontaktů žalovaného a fakticky jeho „know how“; když využila J. C. a pronajímatele nebytových prostor, z čehož lze dovodit, že žalovaného tím poškodila a je nerozhodné, že J. C. ukončila spolupráci s žalovaným na funkci odpovědného zástupce podle živnostenského zákona již dříve. Odvolací soud pro úplnost dodává, že žalobkyni nelze vytýkat to, že se dopustila konkurenční činnosti vůči žalovanému, nikoli však vůči společnosti EXXX – centrum xxx xxx s.r.o., jak je uvedeno ve výpovědi z pracovního poměru, když tato společnost jejím zaměstnavatelem nebyla a je nerozhodné, že se jednalo o jeho dceřinou

společnost. Podstatné však je to, že se dopustila konkurenční činnosti vůči svému zaměstnavateli EXXX s.r.o.

31. Soudní judikatura již dříve, za účinnosti předchozího zákoníku práce č. 65/1965 Sb. dovodila, že o výkon výdělečné činnosti ve smyslu ustanovení § 75 zák. práce (č. 65/1965 Sb. – pozn. odvolacího soudu) jde v případě, že zaměstnanec vykonává vedle svého zaměstnání na základě právního vztahu činnost, která je pojmově výdělečná (s níž je obvykle spojeno poskytování odměny). Okolnost, zda při výkonu této činnosti zaměstnanec výdělek skutečně dosáhl, není sama o sobě významná (rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 1. 10. 2002, sp. zn. 21 Cdo 1714/2001, publikovaný v čas. Soudní judikatura – civilní, svazek 1, ročník 2003, uveřejněný pod poř. č. 9/2003 na str. 31). Za výdělečnou činnost ve smyslu ustanovení § 75 odst. 1 zák. práce je třeba považovat také činnost, spočívající v tom, že zaměstnanec je členem dozorčí rady ve společnosti s ručením omezeným, která má předmět podnikání shodný s předmětnou činností (podnikáním) jeho zaměstnavatele, i když společnost nevyvíjí dočasně nebo trvale jakoukoliv činnost (rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 8. 4. 1999, sp. zn. 21 Cdo 1866/98, publikovaný v čas. Soudní judikatura – civilní, svazek 12, ročník 1999, uveřejněný pod poř. č. 131/1999 na str. 467).
32. K námitce žalobkyně ohledně toho, že žalovaný svůj předmět podnikání masérské, rekondiční a regenerační služby fakticky vykonával, odvolací soud poukazuje na to, že i kdyby tomuto tak skutečně bylo, tak z hlediska porušení § 304 odst. 1 zákoníku práce je tato skutečnost nerozhodná. Podle rozsudku Nejvyššího soudu ČR ze dne 4. 11. 1998, sp. zn. 2 Cdon 1628/97, publikovaného v časopise Soudní judikatura, svazek 2, ročník 1999, uveřejněného pod pořadovým číslem 22/1999 na straně 75 za výdělečnou činnost ve smyslu § 75 odst. 1 zákoníku práce č. 65/1965 Sb., k níž je třeba předchozího souhlasu zaměstnavatele, je nutno považovat i ten případ, jestliže zaměstnanec je jednatelem společnosti s ručením omezeným, která má v předmětu podnikání, zapsaném v obchodním rejstříku, zapsanou činnost shodnou s předmětem činnosti podnikání jeho zaměstnavatele, i když společnost tuto činnost dočasně nebo trvale nevyvíjí. Tyto judikатурní závěry jsou podle přesvědčení odvolacího soudu platné i v režimu současného zákoníku práce č. 262/2006 Sb., a to s ohledem na obdobné znění § 75 odst. 1 zákoníku práce č. 65/1965 Sb. a § 304 odst. 1 platného zákoníku práce č. 262/2006 Sb. Byť v případě zde uvedeném nejde skutkově zcela obdobnou situací, neboť společnost XXX, s.r.o. konkurenční činnost vůči žalovanému vykonávala, tak závěry v něm uvedené lze použít i pro tento případ, v němž navíc bylo prokázáno, že žalovaný předmět podnikání masérské, rekondiční a regenerační služby vykonával také.
33. Odvolací soud tak uzavírá, že jednání žalobkyně dosáhlo intenzity porušení povinnosti vyplývající z právních předpisů vztahující se k žalobkyni vykonávané práci zvláště hrubým způsobem, které žalovaného opravňovalo k tomu, aby s ní pracovní poměr rozvázal výpovědí podle § 52 písm. g) zákoníku práce, když se zde neuplatnil zákaz výpovědi ve smyslu § 53 písm. d) zákoníku práce za použití § 54 písm. b) zákoníku práce.
34. Ve výpovědi z pracovního poměru ze dne 12. 7. 2011 žalovaný žalobkyni vytýkal též porušení povinností, spočívajících v neoprávněných výběrech. K tomuto skutku je třeba uvést, že závěry soudu I. stupně, a to jak skutkové, tak i právní, jsou v tomto směru naprosto nepřezkoumatelné, nedostatečné a neúplné. Odvolací soud se tímto druhým skutkem již nezabýval, neboť má za to, že již porušení zákazu výkonu konkurenční činnosti žalobkyni bez předchozího písemného souhlasu žalovaného samo o sobě je, s ohledem na výše uvedené okolnosti, natolik závažné jednání, že výpověď z pracovního poměru podle § 52 písm. g) zákoníku práce plně odůvodňuje.
35. Odvolací soud tak po doplnění dokazování učinil částečně odlišná skutková zjištění než soud I. stupně a zjistil tak skutkový stav, který posoudil po stránce právní. Napadený rozsudek proto postupem podle § 220 odst. 1 písm. b) o. s. ř. změnil tak, že se žaloba na určení neplatnosti výpovědi z pracovního poměru z 27. 6. 2011 zamítá.

Shodu s prvopisem potvrzuje Ivana Šmejkalová.

36. S ohledem na změnu prvostupňového rozsudku rozhodoval odvolací soud podle § 224 odst. 2 o. s. ř. o nákladech řízení před soudy všech stupňů, včetně dovolacího řízení (§ 243 g odst. 1 věta druhá o. s. ř.). V řízení byl zcela úspěšný žalovaný a má tak právo na náhradu nákladů řízení sestávajících ze soudního poplatku z odvolání proti rozsudku soudu I. stupně ze dne 4. 3. 2013, a z nákladů právního zastoupení: dva úkony právní služby po 2 100 Kč podle § 7 bod 5., § 8 odst. 1, § 9 odst. 3 písm. a) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhl. č. 177/1996 Sb. ve znění účinném do 31. 12. 2012 (advokátní tarif) za úkony učiněné do tohoto data, dále jedenáct úkonů právní služby po 2 500 Kč podle § 7 bod 5., § 8 odst. 1, § 9 odst. 3 písm. a) a § 11 odst. 1 písm. d), g) a k) advokátního tarifu, dále náhrada za třináct režijních paušálů po 300 Kč podle § 13 advokátního tarifu, plus náhrada za čas promeškaný v souvislosti poskytnutím právní služby - 40 půlhodin po 100 Kč podle § 14 odst. 1 písm. a) odst. 3 advokátního tarifu, cestovné vlakem Brno-Praha a zpět k celkem čtyřem jednáním, včetně tohoto odvolacího jednání je 1 712 Kč. Náklady právního zastoupení tak činí 41 312 Kč plus náhrada za DPH 21 % podle § 137 odst. 1 a 3 písm. a) o. s. ř. za použití § 224 odst. 1 o. s. ř. je 49 988 Kč včetně soudního poplatku 2 000 Kč je výsledně 51 988 Kč. Náklady řízení jsou splatné k rukám advokáta žalovaného (§ 149 odst. 1 o. s. ř. za použití § 224 odst. 1 o. s. ř.).
37. O nákladech řízení státu bylo rozhodnuto podle § 148 odst. 1 o. s. ř. za použití § 224 odst. 1 o. s. ř., kdy s ohledem na výsledek sporu je žalobkyně povinna státu nahradit náklady řízení, spočívající v zaplaceném svědečném a znalečném v celkové výši 4 906 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat dovolání do dvou měsíců ode dne doručení rozhodnutí odvolacího soudu k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím soudu, který ve věci rozhodoval v I. stupni, a to za podmínek, uvedených v § 2387 o. s. ř.

V Praze dne 3. 6. 2020

Mgr. René Fischer, v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Ivana Šmejkalová.